

Ластовичето потреперваше въ ржцетъ ми, малкитъ му черни очички ме поглеждаха изплашено.

— Дай ми ластовичето! Азъ го хванахъ, — извика Колю, когато се изправи. — Дай ми ластовичето!

И той се хвърли върху мене като искаше да го вземе отъ ржцетъ ми.

— Махни се отъ тукъ!

— Нѣма да се махна, докато не го дадешъ.

— Мислишъ ли, че ще ти го дамъ?

— Ще го дадешъ!.. Дай ми ластовичето или... Ще го убия, — извика той.

— Какво? Ще го убиешъ? Какъ можешъ да бждешъ толкова жестокъ!

Колю бѣше убилъ съ ластика си много пилета, патета, пуйчета и още толкова врабчета, че азъ потреперахъ отъ заканата му и се изплашихъ за ластовичето. Отъ страхъ изтичахъ къмъ кжщи. На вратата ме посрещна мама изплашена.

— Какво има, — попита тя.

— Ластовиче... Паднало отъ гнѣздото.

— Само това ли?

— Това...

Мама го пое отъ ржцетъ ми, огледа го, помилва го, а после го цѣлуна по главичката и каза:

— Милото! Жалко, че ще умре.

Думитъ на мама напълниха очитъ ми съ сълзи.

— Пъкъ, може би, ще оживѣе. Капни малко водица въ човката му! — настави тя. — А после помжчи се да го поставишъ въ гнѣздото му.

Веднага изпълнихъ мамината поржка, но ластовичето стоеше съ клюмнала главица и премрежени очички.

— Не умирай, мило, не умирай! Спасихъ те. Още малко и ти ще бждешъ при своитъ, — утешавахъ го азъ и чевръсто се катерѣхъ по стълбата, която набързо изправихъ до стената. А когато стигнахъ вече съ вдигната ржка гнѣздото, две стари ластовици се спуснаха върху мене, зашибаха съ крилцата си голата ми глава и запискаха уплашени.

— Недейте, за Бога! Ето ви ластовичето. Нося ви го, но не азъ, а другъ е виновенъ за неговата смъртъ.